

Arrest

nr. 290 043 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2022 werd in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (hierna: de bijlage 26*quater*), naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat verzoeker op 24 augustus 2022 in België indiende. De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

*naam: H.
voornaam: Z.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Helalzo
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H. Z., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 24.08.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 12.08.2022.

De betrokkene werd gehoord op 26.08.2022. Hij verklaart dat hij religieus gehuwd is en dat zijn echtgenote en hun 3 kinderen in Afghanistan verblijven. Verder maakt hij gewag van een in België verblijvende verwante, een tante langs moederszijde.

De betrokkene verliet Afghanistan naar eigen zeggen een maand voor de machtsovername door de Taliban. Hij reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. Na een verblijf van 6 à 8 maanden verliet hij Turkije en kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Al na enkele dagen trok hij verder via Servië en kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Hongarije. Hij reisde door naar Oostenrijk. In dat land werd hij staande gehouden en werden zijn vingerafdrukken geregistreerd. Hij werd overgebracht naar een ‘quarantainecentrum’ vanwaar hij via Zwitserland en Frankrijk zijn tocht naar België verder zette.

Op 29.08.2022 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 29.08.2022 stemden ze met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (“Ghezelbash”) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 (“Karim”) stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type “1” met betrekking tot Oostenrijk op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De Oostenrijkse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert en kansen geeft aan vluchtelingen. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat de Oostenrijkse instanties minder internationale bescherming toekennen dan de Belgische.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties stemden op 29.08.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Oostenrijk is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., “Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2021 update, laatste update op 25.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 56, “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)”). Verder lezen we dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (pagina 56. “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”).

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in België meer kans heeft op het verwerven van internationale bescherming dan in Oostenrijk wensen we op te merken dat het AIDA-rapport stelt dat na een uitspraak van het Grondwettelijk Hof (‘Bundesverwaltungsgerichtes’) in september 2021 met betrekking tot de zaak van een Afghaanse verzoeker verzoekers van Afghaanse herkomst in hoge mate internationale bescherming wordt geboden (pagina 85, ‘After an important ruling by the Constitutional court in September 2021, the general decision making at first instance changed and now mostly includes granting subsidiary protection to Afghans’).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (pagina 35, “With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act”). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (pagina 35).

In Oostenrijk werden in 2021 38.638 verzoeken om internationale bescherming ingediend (AIDA-rapport, pagina 8) wat neerkomt op 411 verzoeken per 100.000 inwoners. Niettemin meldt het AIDA-rapport dat geen gevallen bekend zijn van verzoekers die uitgesloten bleven van opvang en dit vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 106). Het stelt verder dat de omstandigheden in de opvangvoorzieningen voor

verzoekers kunnen verschillen maar globaal verbeterden door een verminderde bezetting (pagina 106, "Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres").

Eind juli 2022 werden in Oostenrijk al meer verzoeken ingediend dan in het jaar 2021. Er is onmiskenbaar sprake van een sterk toegenomen instroom. Dat de Oostenrijkse instanties daardoor hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen wordt door de betrokkene niet aangetoond.

De betrokkene stelt dat hij gezond is. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 114). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) en 18(1) b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel wordt uiteengezet als volgt:

“- Schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de - Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 iuncto artikel 17, § 1 («soevereiniteitsclausule») van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin III-Verordening) van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking);

- schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (non-refoulementsbeginnel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 33 (non-refoulementsbeginnel) van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd;

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginnel.

3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT:

3.1.1.1. Raad van Europa

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.».

Artikel 3 van hetzelfde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.».

3.1.1.2. Verenigde Naties

Artikel 1, A, § 2 van het U.N. Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van Genève) van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, onder de titel «Definitie van de term 'vluchteling'», luidt:

«A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als 'vluchteling' elke persoon:

2. Die[, tengevolge van gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 hebben plaats gevonden, (weggelaten bij het Protocol bij het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, inwerkinggetreden op 4 oktober 1967)] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil terugkeren.

Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van een land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij zonder geldige

redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

[...]

Artikel 33 van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, onder de titel «Verbod tot uitzetting of terugleiding ('refoulement')», luidt:

«1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging.
2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT:

3.1.2.1. Handvest

Artikel 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals gewijzigd, onder de titel «Recht op asiel» luidt:

«Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [...].».

3.1.2.2. Verdrag

Artikel 78 (oude artikelen 63, punten 1 en 2, en 64, al. 2 VEG) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007, luidt:

«1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.
2. Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat omvat: a) een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de hele Unie geldt;
b) een uniforme subsidiaire-beschermingsstatus voor onderdanen van derde landen die, als zij geen asiel krijgen in de Europese Unie, internationale bescherming behoeven;
c) een gemeenschappelijk stelsel voor tijdelijke bescherming van ontheemden in geval van een massale toestroom;
d) gemeenschappelijke procedures voor toekenning of intrekking van de uniforme status van asiel of van subsidiaire bescherming;
e) criteria en instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming;
f) normen betreffende de voorwaarden inzake de opvang van asielzoekers of van aanvragers van subsidiaire bescherming;
g) partnerschap en samenwerking met derde landen om de stromen van asielzoekers of aanvragers van subsidiaire of tijdelijke bescherming te beheersen.
3. Indien een of meer lidstaten ten gevolge van een plotselinge toestroom van onderdanen van derde landen in een noodsituatie terechtkomen, kan de Raad op voorstel van de Commissie voorlopige maatregelen ten gunste van de betrokken lidstaat of lidstaten vaststellen. De Raad besluit na raadpleging van het Europees Parlement.»
(eigen onderlijning).

3.1.2.3 . Richtlijn: pro memorie

3.1.2.4. Verordening

Artikel 17, § 1 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking), onder de titel «Discretionaire bepalingen», luidt:

«1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.».

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet

Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

«Alle machten gaan uit van de Natie.».

Artikel 34 van dezelfde Grondwet luidt:

«De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.».

3.1.3.2. Wet

Artikel 48/3, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980, luidt: ‘

«§ 1° De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.» (eigen onderlijning).

Artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat het non-refoulementsbeginzel in het nationaal recht erkent, luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het nonrefoulementsbeginzel . ».

Artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals gewijzigd, onder de titel «Recht op asiel», luidt:

«Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [...].» De Toelichtingen bij het handvest van de grondrechten (2007/c 303/02), Official Journal of the European Union, p. C 303/17 en volgende, verduidelijkt voormeld artikel 18 als volgt :

«Explanation on Article 18 — Right to asylum The text of the Article has been based on TEC Article 63, now replaced by Article 78 of the Treaty on the Functioning of the European Union, which requires the Union to respect the Geneva Convention on refugees. Reference should be made to the Protocols relating to the United Kingdom and Ireland, annexed to the Treaties, and to Denmark, to determine the extent to which those Member States implement Union law in this area and the extent to which this Article is applicable to them. This Article is in line with the Protocol on Asylum annexed to the Treaties.» (eigen onderlijning) .

en het Hof van Justitie bevestigt in haar rechtspraak de volledige en onverkorte toepassing van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 7):

«The European Council meeting in Tampere on 15 and 16 October 1999 envisaged, inter alia, the establishment of a Common European Asylum System, based on the full and inclusive application of the

Convention relating to the Status of Refugees, signed in Geneva on 28 July 1951 (United Nations Treaty Series, Vol 189, p. 150, No 2545 (1954)) ('the Geneva Convention'), which entered into force on 22 April 1954. The Convention was supplemented by the Protocol relating to the Status of Refugees, adopted in New York on 31 January 1967 ('the 1967 Protocol'), which entered into force on 4 October 1967.» (eigen onderlijning).

3.2.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H. Z., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 24.08.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 12.08.2022.

De betrokkene werd gehoord op 26.08.2022. Hij verklaart dat hij religieus gehuwd is en dat zijn echtgenote en hun 3 kinderen in Afghanistan verblijven. Verder maakt hij gewag van een in België verblijvende verwante, een tante langs moederszijde.

De betrokkene verliet Afghanistan naar eigen zeggen een maand voor de machtsovername door de Taliban. Hij reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. Na een verblijf van 6 à 8 maanden verliet hij Turkije en kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Al na enkele dagen trok hij verder via Servië en kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Hongarije. Hij reisde door naar Oostenrijk. In dat land werd hij staande gehouden en werden zijn vingerafdrukken geregistreerd. Hij werd overgebracht naar een 'quarantainecentrum' vanwaar hij via Zwitserland en Frankrijk zijn tocht naar België verder zette.

Op 29.08.2022 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 29.08.2022 stemden ze met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 ("Ghezelbash") stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel. De Oostenrijkse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet

op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

[...]

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert en kansen geeft aan vluchtelingen. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat de Oostenrijkse instanties minder internationale bescherming toekennen dan de Belgische.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Oostenrijkse instanties stemden op 29.08.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk. Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Oostenrijk is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2021 update, laatste update op 25.04.2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 56, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)"). Verder lezen we dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (pagina 56. "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system").

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in België meer kans heeft op het verwerven van internationale bescherming dan in Oostenrijk wensen we op te merken dat het AIDA-rapport stelt dat na een uitspraak van het Grondwettelijk Hof ('Bundesverwaltungsgerichtes') in september 2021 met betrekking tot de zaak van een Afghaanse verzoeker verzoekers van Afghaanse herkomst in hoge mate internationale bescherming wordt geboden (pagina 85, 'After an important ruling by the Constitutional court in September 2021, the general decision making at first instance changed and now mostly includes granting subsidiary protection to Afghans').

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (pagina 35, "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act"). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (pagina 35).

[...]

centres").

Eind juli 2022 werden in Oostenrijk al meer verzoeken ingediend dan in het jaar 2021. Er is onmiskenbaar sprake van een sterk toegenomen instroom. Dat de Oostenrijkse instanties daardoor hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen wordt door de betrokkene niet aangetoond.

[...]

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) en 18(1) b van Verordening 604/2013.

[...]

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij om de volgende redenen.

In hoofddorde. De bestreden beslissing beoogt verzoekende partij naar Oostenrijk terug te brengen opdat deze laatste de asielaanvraag van verzoekende partij zou behandelen.

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing op grond van verschillende bepalingen van de Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 die zij citeert, waardoor zij aan verzoekende partij haar onaantastbaar recht op klassiek asiel gegrond op de artikelen 48/3 van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd terwijl de wetbepalingen die hierboven worden geciteerd niet toelaten dat verwerende partij toepassing maakt van de Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 zonder eerst zich over het klassiek asiel te hebben uitgesproken en terwijl zowel de Europeesunierechtelijke bepalingen zoals hiervoor geciteerd met onderlijning als het Hof van Justitie van de Europese Unie de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd bevestigen (HJE'J 22 november 2012, nr. 0277/11, § 7; cf. eveneens: Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011; Considerans 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

De klassieke asielrechtelijke bescherming is een autonoom internationaal beschermingsmechanisme dat bestaat uit artikel 1, A, § 2 van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd plus artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat haar omzetting in het Belgisch nationaal recht is. Dit autonoom recht i.e. alleenstaande rechtszuil dat bestond vóór dat de Europese Unie tot stand kwam en waarnaar het Europees Unierecht enkel kan verwijzen. Door als Hoge Verdragssluitende Partij tot het voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 toe te treden heeft verwerende partij haar soevereiniteit op dit punt overgedragen zij kan dit geen tweede keer overdragen aan de Europese Unie.

Dat wil zeggen dat bij conflict de internationale bepalingen van artikel 1, A, § 2 van voormeld UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 voorrang moet krijgen op de Europeesunierechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2013, p. 292) .

In casu betekent het voorgaande dat verwerende partij zonder beoordelingsruimte verplicht de klassieke asielaanvraag van verzoekende partij aan het exclusief bevoegde Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onverwijld diende over te maken, evenals, dat verwerende partij pas van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 gebruik kan maken nadat het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen de klassieke asielaanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, §2 van het voormelde UN Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd waarvan zij de omzetting is heeft onderzocht en afgewezen. Wat verwerende partij niet deed.

De Europese Unie is geen partij bij het voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (HJEU 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10, § 4; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 8) maar kan enkel middels artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 (oude artikelen 63, punten 1 en 2, en 64, al. 2 VEG) zoals supra geciteerd waardoor verwerende partij zich niet kan beroepen op interstatelijke vertrouwensbeginsel temeer omdat zij zelf verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat er op wijst dat de gemeenschappelijke Europeesrechtelijke asielprocedure en het uniforme Europeesrechtelijke status van asiel geen systeemfouten uitsluiten waardoor verwerende partij zich niet kan beroepen op interstatelijke

vertrouwensbeginsel en het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan aanwenden om artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat het klassiek asielrecht garandeert, terzijde te schuiven (HJEU 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10, § 4; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 8).

Door de vraag van klassiek asiel niet te behandelen schendt de bestreden beslissing de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met artikel 17, § 1 van voormelde Dublin III-Verordening.

Om voorgaande redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In ondergeschikte orde. Verwerende partij beroept zich op het interstatelijk vertrouwensbeginsel (cf. stuk nr. 2) dat slechts een weerlegbaar vermoeden betreft en door de volgende aanwijzingen, feiten en documentatie wordt tegengesproken.

Verzoekende partij is Afghaans onderdaan (cf. stuk nr. 2, Sedert de Causa Leonie-zaak van juni 2021 waarbij een 13-jarig meisje herhaaldelijk werd verkracht en daardoor stierf (cf. stuk nr. 3, p. 86) voert het Oostenrijks Ministerie van Binnenlandse Zaken een anti-afghaan-propaganda die Afghanen het land deed verlaten (ibidem, p. 86).

Verzoekende partij werd in Oostenrijk de vingerafdrukken afgenomen (cf. stuk nr. 2, p. 1/5) en werd eerst in quarantaine geplaatst (ibidem, p. 1/5) en zodra zij naar een EAST werd overgebracht, dook zij onder door naar België te komen en hier een asielaanvraag in te dienen (ibidem, p. 1/5). In België wordt zij om dezelfde reden in detentie geplaatst (cf. stuk nr. 4, p. 1/3) ten einde de verwijdering te verzekeren (ibidem, p. 2/3).

De kandidaat-vluchteling die zoals verzoekende partij onderdook, komt in een versnelde procedure terecht («accelerated procedure», cf. stuk nr. 3, pp. 64-65).

Zij worden niet meer in de eerste fase van de asielprocedure persoonlijk geïnterviewd (cf. stuk nr. 3, pp. 51 en 65).

Meer hun procedure wordt als niet langer relevant beschouwd («deemed no longer relevant», stuk nr. 3, p. 57) wat de kans tot een beslissing van onontvankelijk dat wil zeggen geen beoordeling ten gronde, aanzienlijk verhoogt.

Alzo verliest de asielaanvraag haar opschortend effect minstens in beroep (ibidem, pp. 32 en 64-65).

Dublin terugkeerders gaan naar EAST Traiskirchen of worden in een deportatiecentrum vastgehouden («Dublin returnees», cf. stuk nr. 3, pp. 89 en 129). Door reëel onder te duiken heeft verzoekende partij bewezen een reëel risico op onderduiken te vertonen die haar kwalificeert voor opsluiting (ibidem, p. 130).

Een volgende asielaanvraag leidt niet tot een procedure ten gronde of verbeterde omstandigheden. De volgende asielaanvragen van Afghanen zoals verzoekende partij, maken bovendien één derde uit van het totaal aantal volgende asielaanvragen (cf. stuk nr. 3, p. 78).

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij met betrekking tot verzoekende partij individuele garanties ontving dat haar asielaanvraag ten gronde zal worden behandeld.

Om voorgaande redenen houdt het vertrouwensbeginsel kennelijk geen stand. Het ingeroepen motief van de bestreden beslissing niet schragen.

Het ingeroepen motief dat Oostenrijk niet tot refoulement zal overgaan is daarmee niet onderbouwd, niet overtuigend en geenszins zeker. Het ingeroepen motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Voorgaande komt er op neer dat bij verplichte terugkeer van verzoekende partij naar Oostenrijk zij haar recht op asiel de facto wordt ontnomen.

In het specifieke geval van verzoekende partij maakt het voorgaande een systeemfout uit waarover het Hof van Justitie van de Europese Unie besliste dat in dergelijk geval verwerende partij, verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag niet naar de andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Oostenrijk, mag worden overdragen (HJEU 21 december 2011, gevoegde zaken nrs. C-411/10 en C-493/10).

De overige ingeroepen motieven van de bestreden beslissing over de instemming met het terugnameverzoek etc., kunnen de voorgaande tekortkomingen niet rechtzetten en bijgevolg evenmin de bestreden beslissing schragen. Verzoekende partij documenteerde het voorgaande met het AIDA-rapport van december 2021 dat verwerende partij zelf ook aan het administratief toevoegde.

Hieruit volgt dat verwerende partij het voorgaande wist minstens vanuit haar wettelijke opdracht diende te weten.

Zodanig kon verwerende partij dan ook niet op grond van haar ingeroepen motieven zonder individuele beoordeling van deze aan de situatie van verzoekende partij en zonder concrete verwijzingen naar het AIDA-rapport van april 2022 die persoonlijk relevant zijn voor haar situatie, tot de bestreden beslissing komen.

Verwerende partij handelde dusdanig onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

In elk geval had verzoekende partij de klassieke asielaanvraag van verzoekende partij moeten onderzoeken en kon zij geen gebruik maken van de Dublin-III Verordening als escapeclause.

Schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidcontrole (RVV 3 februari 2017, nr. 181.740) en kan zij de bestreden beslissing niet remediëren.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2.1. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker een betoog dat in hoofdzaak stoelt op de primauteit van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) boven de Europeesrechtelijke bepalingen inzake internationale bescherming die hij als aanvullend beschouwt. Hij betoogt dat dat Europese Unie, in tegenstelling tot België, geen partij was bij het Vluchtelingenverdrag enerzijds, en dat de Belgische staat, eens zij haar soevereiniteit inzake asiel heeft overgedragen door toe te treden tot het Vluchtelingenverdrag, zij dit geen tweede keer kan doen in het licht van haar toetreding tot de Europese Unie. Hij wijst erop dat hij zich middels artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag kan beroepen. Dit impliceert volgens verzoeker dat eerst over de klassieke asielaanvraag moet worden geoordeeld door de Belgische Commissaris voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alvorens toepassing kan worden gemaakt van de Dublin III-verordening.

2.2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 18.1 (d) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Luidens artikel 51/5, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gaat de minister of zijn gemachtigde, zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

De vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat gebeurt volgens de criteria van de Dublin III-verordening, naar luid van artikel 3, eerste lid ervan.

Waar verzoeker betoogt dat in geval van conflict tussen internationaalrechtelijke bepalingen het Vluchtelingenverdrag voorrang moet krijgen op de unierechtelijke bepalingen, moet hij in eerste instantie aantonen dat er sprake is van een dergelijk conflict.

De derde considerans van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven.[...]”

Verzoeker stelt dat de Belgische staat haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft heeft overgedragen door ondertekening van het Verdrag van Genève en dat zij deze geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie. Dit blijkt echter geenszins uit de door haar aangehaalde artikelen 33 en 34 van de Grondwet. Daarbij komt nog dat de Belgische staat, door toe te treden tot het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag op de werking van de Europese Unie (VWEU) zich heeft ingeschreven in de bepalingen ervan.

Artikel 2.2 van het VWEU stelt:

“In de gevallen waarin bij de Verdragen op een bepaald gebied een bevoegdheid aan de Unie wordt toegedeeld die zij met de lidstaten deelt, kunnen de Unie en de lidstaten wetgevend optreden en juridisch bindende handelingen vaststellen. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid uit voor zover de Unie haar bevoegdheid niet heeft uitgeoefend. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid weer uit voor zover de Unie besloten heeft haar bevoegdheid niet meer uit te oefenen.”

Volgens artikel 4.2. j) heeft de Unie een met de lidstaten gedeelde bevoegdheid in het domein van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht. Volgens artikel 78, eerste lid van het VWEU ontwikkelt de Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“2. Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat omvat:

- a) een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de hele Unie geldt;*
- b) een uniforme subsidiaire-beschermingsstatus voor onderdanen van derde landen die, als zij geen asiel krijgen in de Europese Unie, internationale bescherming behoeven;*
- c) een gemeenschappelijk stelsel voor tijdelijke bescherming van ontheemden in geval van een massale toestroom;*
- d) gemeenschappelijke procedures voor toekenning of intrekking van de uniforme status van asiel of van subsidiaire bescherming;*
- e) criteria en instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming;*
- f) normen betreffende de voorwaarden inzake de opvang van asielzoekers of van aanvragers van subsidiaire bescherming;*

g) partnerschap en samenwerking met derde landen om de stromen van asielzoekers of aanvragers van subsidiaire of tijdelijke bescherming te beheersen.”

De Dublin III-verordening is, onder andere instrumenten, de veruiterlijking van dit gemeenschappelijk beleid, en meer in het bijzonder vloeit deze voort uit de toepassing van artikel 78, tweede lid, e) van het VWEU.

Artikel 3, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

Artikel 17 van dezelfde verordening stelt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, voor artikel 18 van het Handvest als primair unierecht en de Dublin III-Verordening als secundair unierecht, werd door het Hof van Justitie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar de gemachtigde ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt:

“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I-1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. (eigen benadrukken)”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening

nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11.

Zo stelt dit arrest:

“Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen.(eigen benadrukken)”

In 2017 stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III-Verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een verzoeker in het kader van de Dublin III-Verordening slechts plaats kan hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C-578/16 PPU).

Bijgevolg kan verzoeker in geen geval in zijn theorie gevolgd worden als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest of artikel 17 van de Dublin III-Verordening er altijd toe gehouden zou zijn een onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming te doen, alvorens uit te maken welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is.

Het gemeenschappelijke Europees asielstelsel, waartoe zowel België als Oostenrijk, als lidstaten van de EU zijn toegetreden, stoelt zoals hiervoor reeds is gebleken, op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève. Indien verzoeker, zoals *in casu*, wil aantonen dat “zijn recht op klassiek asiel” hem zou worden ontzegd, dan komt het hem toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de Oostenrijkse asielinstanties, aan dewelke hij volgens de thans bestreden beslissing kan worden overgedragen, niet handelen conform het voormelde principe haar internationaal- en Europeesrechtelijke verplichtingen of dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van de bepalingen van

de Dublin III-verordening. In de bestreden beslissing werd hierover uitgebreid gemotiveerd, en het komt aan verzoeker toe om deze motieven in een ander daglicht te stellen. Zoals hierna, onder het tweede middelonderdeel zal blijken, blijft verzoeker hier in gebreke. Hij maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”* Zoals uit artikel 17, 1 al blijkt, is de verwerende partij niet verplicht om gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule en verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat daar in zijn concrete geval anders over moet worden gedacht.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.2. In het tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel waarop de verwerende partij zich beroept weerlegbaar is en dat er *in casu* niet kon van worden uitgegaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Oostenrijkse instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b) van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 18, 2, eerste lid van deze verordening stelt het volgende:

“2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

De verwerende partij heeft daarop vastgesteld dat dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Verzoeker verwijst naar passages uit het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport en stelt dat hij onderdook door naar België te komen, dat hij als “ondergedokene” in een versnelde procedure terecht zal komen en niet meer persoonlijk geïnterviewd zal worden, meer nog dat zijn procedure als niet langer relevant zal worden beschouwd wat de kans verhoogt dat geen beoordeling ten gronde van zijn verzoek om internationale bescherming meer zal plaatsvinden. Dit heeft volgens verzoeker gevolgen voor het niet-opschortend karakter van een beroep en het risico op refolement.

Het moet worden herhaald dat uit het terugnameakkoord van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat het VIB van verzoeker nog in behandeling is in Oostenrijk. De verwerende partij heeft er ter zake op gewezen dat uit het AIDA-rapport, en meer bepaald uit pagina 56, blijkt dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt. De passages waarnaar verzoeker verwijst om te trachten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht hebben geen betrekking op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders -die per definitie uit Oostenrijk zijn vertrokken en werden aangetroffen in een andere lidstaat- en zijn om die reden niet relevant. Uit niets blijkt immers dat Dublin-terugkeerders automatisch worden beschouwd als ondergedokenen. Verzoeker toont dus niet aan dat ten onrechte zou zijn gesteld dat er geen problemen zijn vastgesteld om opnieuw toegang te krijgen tot zijn hangende procedure tot het bekomen van internationale bescherming, en hij zit dus niet in de hypothese waarin hij een nieuwe, navolgende aanvraag zou moeten indienen. Verzoekers argumentatie berust dus volledig op een verkeerde premisse en hij toont derhalve niet aan dat zijn verzoek om internationale bescherming niet volgens de internationale en Europeesrechtelijke standaarden zal worden behandeld en dat hij daarom een risico loopt op een schending van het non-refolementbeginsel.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij, als “ondergedokene” kwalificeert voor opsluiting na de overdracht. Immers, het moet worden herhaald dat uit niets blijkt dat Dublin-terugkeerders automatisch worden beschouwd als ondergedokenen. Verzoeker toont derhalve

evenmin aan dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze zou hebben vastgesteld dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in het kader van de Dublin III-verordening overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen.

Waar, tot slot, verzoeker nog wijst op zijn Afghaanse nationaliteit en verwijst naar de Causa Leonie-zaak met een anti-Afghaanse propaganda als gevolg, moet worden vastgesteld dat de passage uit het AIDA-rapport waarnaar hij verwijst enkel gewag maakt van het feit dat de publieke opinie de overheid ertoe aanspoorde om afgewezen Afghaanse verzoekers om internationale bescherming met een strafblad sneller en in grotere getalen te repatriëren. Uit niets blijkt dat deze zaak gevolgen heeft gehad voor wat betreft de kwaliteit van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in het algemeen, of voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in het bijzonder.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit blijkt dat de verwerende partij *in casu* niet zou mogen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Dat individuele garanties zouden moeten worden gevraagd aan de Oostenrijkse autoriteiten, zoals hij meent te kunnen laten gelden, kan dus niet worden bijgetreden.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013”*, en dat *“hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS